Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Den Døde

Citation: Michaëlis, Sophus: ”Den Døde”, i Michaëlis, Sophus: *Romersk Foraar og andre Digte*, 1921, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_11-shoot-workid55761.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Romersk Foraar og andre Digte

DEN DØDE

Til Ingeborg M,

Det skønne Hoved paa den hvide Pude
har evigt hvisket denne Jord Levvel,
mens Øjet bristed som en soltændt Rude
og Sjælen dukked i det dybe Væld,

hvorfra den opsteg som en Tonekilde,
indhulket i et Hjertes ædle Form:
Den klare Aand kan ikke længer ville
— nu blev den Havblik efter Livets Storm.

O disse Træk, vemodigt smerteblide:
det trætte Bryst, der Blomster tog i Favn,
holdt op at aande, banke, bløde, lide
og sank til Hvile i et stillet Savn.

23

Den skønne Haand om Hjertets Løndom lukker,
om Gaadens Løsning, ingen Jordfødt véd,
før Sjælen i den dybe Afgrund dukker,
i Altets Ophav, kaldet Evighed.

Se, fuldendt formet ligger Instrumentet,
forklaret tonende for Mestrens Haand,
hvis Buestrøg det bævende har ventet
for helt at fyldes af hans Almagts-Aand.

* * *

Ja, jeg har elsket dette rene Hoved,
jeg mødte en livsalig Sommerstund.
Men Ord har ej min Følelse forgrovet
— jeg kyssed aldrig denne kyske Mund.

Jeg elsked denne Haand, den aandig fine,
der spilled paa mit Hjerte med Sordin:
I Skønhedslængsler, som har favnet mine,
jeg véd, din Sjæl engang har kysset min.

24

Vi var som Blomster, der hinanden møde
i Solstrejf gennem Bølgeslag af Duft,
der pulser Rosens Kinder jomfrurøde
for tyst at svinde i den rene Luft.

Al Duft, der flygter, hver en Klang, der svinder,
bølger jo bort — vi véd kun, bort den gik
som alle Strømme, der mod Havet rinder,
tilbage til den evige Musik,

Allivets Solhav, der bag alting brænder,
selv bag den majestætisk tavse Død ...
... Med Tak jeg kysser dine kolde Hænder ...
... Dit Billed sitrer i min Taares Glød.